

sygn. akt

POSTANOWIENIE

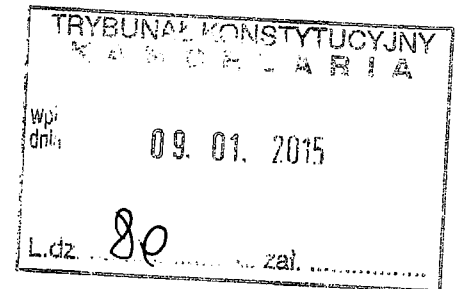
Dnia 5 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bolesławcu II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Dołharz

Protokolant: Marta Kwaśniak

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M W
L i M N

oskarżonym o przestępstwo skarbowe z art. 107§1 k.k.s. i inne

w przedmiocie zgodności przepisu ustawy z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej
na posiedzeniu niejawnym

na podstawie art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 78, poz. 483
ze zm.) i art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U.
z dnia 1 września 1997r.)

postanawia

przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu następujące pytanie prawne:

„czy przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.) będące przepisami technicznymi w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego są zgodne z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP, w sytuacji, gdy uchwalone zostały z naruszeniem obowiązku notyfikacji ich projektu Komisji Europejskiej na podstawie art. 8 ust 1 tej dyrektywy”.

UZASADNIENIE

Stosownie do art. 193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze

zm.) każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Przedstawione wyżej pytanie prawne pozostaje w związku ze sprawą, w której to Urząd Celny w L – Sekcja Dochodzeniowo – Śledcza w Z sporządził akt oskarżenia przeciwko:

- M W oskarżonemu o to, że pełniąc funkcję Prezesa Zarządu spółki H sp. z o.o. w W , ul. i będąc z tego tytułu na podstawie prawa uprawnionym i zobowiązanym do prowadzenia spraw gospodarczych tej spółki urządził i prowadził gry o charakterze losowym: działając wspólnie i w porozumieniu z L L właścicielem L , w okresie, co najmniej w dniu .05.2012r. w S w R , na urządzeniu do gier o nazwie A symulator czasowy typu video o nr identyfikacyjnym , działając wspólnie i w porozumieniu z M N właścicielem firmy M , B , ul. , w okresie od dnia .08.2012r. do dnia .11.2012r. w lokalu G w Z na urządzeniu do gier o nazwie A symulator czasowy typu video o nr identyfikacyjnym , w lokalu o nazwie Z B , ul. , co najmniej w dniu .12.2012r. na automacie o nazwie A symulator czasowy typu video o nr identyfikacyjnym , wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 9§1 i 3 k.k.s.

- L L oskarżonemu o to, że w okresie od .08.2010r. do dnia .05.2012r., jako właściciel firmy L w S R , NIP , działając wspólnie i porozumieniu z M W - Prezesem Zarządu spółki H sp. z o.o. w W , NIP:

, urządził i prowadził gry o charakterze losowym na urządzeniu do gier o nazwie A , o nr , wbrew przepisom ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540)

tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 9§1 i 3 k.k.s.

- M N oskarżonemu o to, że w okresie od .08.2012r. do dnia .11.2012r., jako właściciel firmy M , B , ul. , działając wspólnie i porozumieniu z M W - Prezesem Zarządu spółki H sp. z o.o. w W , w lokalu G w Z , N urządził i prowadził gry o charakterze losowym na urządzeniu do gier o nazwie A symulator czasowy typu video o nr identyfikacyjnym , wbrew przepisom ustawy z dnia przepisom ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540) tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 k.k.s. w zw. z art. 9§1 i 3 k.k.s. oraz o to, że co najmniej w dniu .12.2012r. w B przy ul. , będąc właścicielem lokalu o nazwie S prowadził grę na automacie A nr , naruszając warunki określone w art. 6 i 14 ustawy z dnia 19.11.2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540) tj. o przestępstwo skarbowe określone w art. 107§1 k.k.s.

Gry na powyższych automatach oskarżeni urządzali poza kasynem gry, a tym samym bez wymaganej koncesji do prowadzenia kasyna do gry.

Przedmiotem zaskarżenia w niniejszym pytaniu prawnym jest zakaz urządzania gier na automatach poza kasynami gry. Norma, która wyraża zakaz o takiej treści, wynika z dwóch przepisów ustawy o grach hazardowych tj. z art. 6 ust 1 i art. 14 ust 1 ustawy o grach hazardowych. Pierwszy z tych przepisów stanowi, że działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji do prowadzenia kasyna gry. Drugi przepis mówi, że urządzanie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry.

Z tych przyczyn pytanie prawne odnosi się zarówno do art. 6 ust. 1, jak też do art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych.

Zgodnie z art. 90 ust. 1 Konstytucji - Rzeczpospolita Polska może na podstawie umowy międzynarodowej przekazać organizacji międzynarodowej lub organowi międzynarodowemu kompetencje organów władzy państwowej w niektórych sprawach. Na podstawie tego przepisu Rzeczpospolita Polska stała się członkiem Unii Europejskiej i zobowiązała się do przestrzegania Traktatów

Europejskich. Z kolei zgodnie z art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej Dyrektywą Rady 2006/96/WE z dnia 20 listopada 2006r., projekt przepisów krajowych, które stanowią potencjalnie "przepisy techniczne" w rozumieniu tego przepisu, powinien zostać przekazany Komisji Europejskiej zgodnie z art. 8 ust. 1 akapit pierwszy wskazanej dyrektywy, w wypadku ustalenia, iż przepisy te wprowadzają warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwość lub sprzedaż produktów. Dokonanie tego ustalenia należy do sądu krajowego. W postanowieniu z dnia 28 listopada 2013r. Sąd Najwyższy, w sprawie o sygn. akt I KZP 15/13, zwrócił uwagę, iż Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 19 lipca 2012 r. (sprawa C-213/ 11), przywołując wcześniejsze swoje orzeczenia wydane w sprawie przeciwko państwu greckiemu, wskazał, iż "przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn należy uznać za przepisy techniczne w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 (pkt 24 uzasadnienia).

W ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zawiera przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu norm i aktów prawnych, w szczególności przepisem takim jest art. 6 i 14 tej ustawy, zatem podlegała ona obowiązkowej notyfikacji. Poza sporem pozostaje, iż powyższą ustawę uchwalono bez dochowania wymogu jej uprzedniej notyfikacji. Zgodnie z art. 2 Konstytucji, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym. Organy władzy publicznej, w tym także organy stanowiące prawo, działają na podstawie i w granicach prawa (art. 7), przy czym Rzeczpospolita Polska zobowiązana jest do przestrzegania wiążącego ją prawa międzynarodowego (art. 9). Oznacza to między innymi, że proces uchwalania każdej ustawy powinien być przeprowadzony w zgodzie zarówno z przepisami prawa krajowego, jak i prawa międzynarodowego, w tym wiążącego Rzeczpospolitą Polską prawa Unii Europejskiej. Nieochowanie obowiązku notyfikacji ustawy o grach hazardowych, w ocenie Sądu, stanowi przejaw naruszenia zasady rzetelnej procedury ustawodawczej oraz legalizmu. Zważyć należy bowiem, że obowiązek dokonania notyfikacji przepisów technicznych Komisji Europejskiej jest istotnym elementem procedury ustawodawczej. Jak już

zasygnalizowano, etap ten znajduje swe źródło w aktach ponadustawowych, do przestrzegania których Polska zobowiązała się na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej w trybie określonym w art. 90 Konstytucji. Przemawia to za zasadnością potraktowania braku notyfikacji jako istotnej wady postępowania ustawodawczego z punktu widzenia zasady rzetelnej procedury ustawodawczej (art. 2 Konstytucji) i legalizmu działania władz publicznych (art. 7 Konstytucji). Reasumując w ocenie Sądu w niniejszej sprawie mamy zatem do czynienia z problematyką naruszenia Konstytucji poprzez pominięcie istotnego elementu krajowej procedury ustawodawczej, tzn. braku notyfikacji projektu ustawy dla procedury stanowienia prawa.

Nadto w tym miejscu odnotować należy, iż w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013r. ze sprawy o sygn. akt I KZP 15/13, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że "naruszenie wynikające z dyrektywy 98/34/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r. obowiązku notyfikacji przepisów technicznych ma charakter naruszenia trybu ustawodawczego, którego konstytucyjność może być badana wyłącznie w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym. Zdaniem Sądu Najwyższego, "z uwagi na wagę i charakter obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej projektu regulacji prawnych zawierających przepisy techniczne, stanowi on w istocie element konstytucyjnego trybu stanowienia ustaw, a jego naruszenie może być kwestionowane właśnie jako naruszenie konstytucyjnego trybu ustawodawczego", przy czym jedynym organem, który ma kompetencję, aby o takim naruszeniu orzec jest Trybunał Konstytucyjny".

Sąd orzekający w niniejszej sprawie stanowisko powyższe w pełni podziela.

W konsekwencji w niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy powstrzymał się od zastosowania tych przepisów tylko w ten sposób, że zawiesił prowadzone postępowanie, w którym miałyby one zostać zastosowane.

Na marginesie wypada dodać, że art. 91 ust. 3 Konstytucji, który statuuje uprawnienie sądów do odmowy zastosowania ustawy niezgodnej z prawem europejskim i unijnym, nie daje podstaw do automatycznej i bezwarunkowej odmowy zastosowania przepisu ustawy, który nie został wbrew obowiązkowi ciążącemu na organach państwowych notyfikowany w Komisji Europejskiej. Tym samym w niniejszej sprawie Sąd nie jest w stanie rozstrzygnąć kolizji między prawem krajowym, a wspólnotowym, a zatem zastosowanie przez Sąd przepisów ustawy krajowej, która nie została prawidłowo notyfikowana może doprowadzić do wydania wadliwego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Dlatego też Sąd Rejonowy

stoi na stanowisku, że w przypadku braku odpowiedzi na pytanie prawne przez Trybunał Konstytucyjny zajdzie konieczność dokonania samodzielnej oceny skutku prawnego braku notyfikacji art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, a tym samym oceny zachowania się oskarżonych, co ma istotny wpływ na ich odpowiedzialność karno-skarbową z art. 107§1 k.k.s. Ponadto należy zauważyć, iż orzecznictwo sądów powszechnych w tym zakresie w całym kraju jest niejednolite i prowadzi do dużych rozbieżności w wyrokowaniu.

W tych okolicznościach, zdaniem Sądu art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych może być niezgodny z art. 2 i 7 Konstytucji RP, a zatem wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją RP wyżej wymienionych przepisów ustawy o grach hazardowych jest w pełni uzasadnione.

Zgodność odpisu z oryginałem
stwierdzam

Bolesławiec, dnia 22 STY. 2015

Sekretarz

mgr Marta Kwaśniak